

Fer Alcalá
Geòrgia Costa

Nessa princesa 4

Concurs
de talents

María
Serrano

LA TIRA

Ser princesa és difícilíssim.

No t'ho creus?

De veres que no?

Veges tu! I per què t'hauria de dir mentides?!

T'ho promet, és supercomplicat. Fins i tot jo, que només soc princesa de Botònia, el país més menut del món, sempre em fique en embolics, en problemes, en empastrades i en aventures...

I és que les princeses, i els prínceps també, clar, hem d'aprendre un grapat de coses per a poder ser bons monarques en un futur. I és a l'Acadèmia Internacional per a Prínceps i Princeses de Botònia on ens ensenyen tot això.

Quan vaig començar a estudiar allà, ho vaig passar un poc malament. No hi havia ningú com jo! O, millor

dit, jo no era com la resta. Per sort, prompte vaig fer un muntó d'amics i ara m'encanta la meua escola. L'acadèmia se situa a l'antic castell de la meua família i és enorme: té torres, salons de ball, salons de te, estables, calabossos... Té inclús un fossat ple de cocodrils! Allà ens ensenyen coses normals, com Llengua o Matemàtiques, però també hi ha classes de Protocol, d'Història de la Reialesa... Fins i tot, una vegada a la setmana, el professor Fontrapp fa classes de Psicomotricitat Reial.

Sona superestrany, veritat? En realitat, no ho és tant. Les classes de Psicomotricitat Reial s'assemblen molt a les classes normals d'Educació Física, excepte que el professor Fontrapp també ens ensenya coses de reis, com desfilar i saludar alhora o muntar a cavall mentre et pinten un retrat.

Ah! I una vegada ens va portar d'acampada. Ens ho vam passar superbé. Tot i que... Recordes el sarau que es va muntar aquella volta?

Espera un moment... No te'n recordes?! Però si va ser brutal!

Sí, la volta que ens vam perdre i...

No? De veres?

T'ho conte de seguida, no et preocupes!

1 LA MOTXILLA

Com t'estava dient: un dia, el professor Fontrapp va organitzar una acampada per a tots els prínceps i princeses de l'acadèmia.

El dia de l'excursió, el pare va entrar a la meua habitació.

–Encara estàs fent-te la motxilla? Pensava que ahir l'havies deixada preparada!

–És que m'he adonat que em falta una cosa...

El pare tenia raó. El dia anterior havia deixat la motxilla preparada, però m'havia oblidat una cosa importantíssima: el meu multikit d'acampada!

M'imagina que et deus preguntar: «! què és un multikit d'acampada?». És una espècie de navalla suïssa, però amb coses per a acampar. El multikit té una llanterna d'emergència, unes quantes cordes, una brúixola, una pedra foguera per a encendre focs, un joc de cartes i inclús un altaveu i un micròfon per a cantar karaoke.

Només tenia un problemeta. En realitat, un problemot: la motxilla estava tan plena que no hi cabia ni una agulla.

Vaig encreuar els braços, pensativa, i em vaig asseure al damunt. Vaig provar d'estrényer-la per a fer una miqueta d'espai, però llavors em vaig adonar que les costures estaven a punt de rebentar.

Que malament!

–Escolta, Nessa... –va dir el pare amb cautela.

–Espera, espera, que estic pensant!

–Nessa...

–Un moment!

Ja saps que a mi, quan em pega per pensar, em pega MOLT FORT.

Llavors, el meu pare em va fer dos colpets al muscle. En girar-me, tenia una cosa a les mans: un clauer! Al principi no entenia per què me'l donava, però el pare va enganxar un dels cantons del multikit al clauer, i el clauer a una de les corretges de la motxilla. Fet!

–De vegades –somrigué el pare–, les solucions més senzilles són les millors, no creus?

Saps què? Tenia tota la raó.

Quan els pares i jo vam arribar a l'acadèmia, pegava bots de l'emoció. Ja m'imaginava les tendes de

campanya al costat del riu, les fogueres, les cançons de campament, els jocs... Quines ganes! Em vaig acomiadar dels meus pares amb un bes i una abraçada, i vaig córrer cap als meus amics, Lin i Armand, que...

–Un moment... –Em vaig parar, estranyada.– On estan les vostres motxilles?

Armand i Lin es van mirar, confusos.

–Quines motxilles? –va dir Armand.

Vaig assenyalar la bossa que duia a l'esquena.

–Doncs... per a l'acampada, no? Amb la tenda de campanya, la roba...

Lin va arrufar les celles. Niko, el seu gat guardaespates, va olorar el meu equipatge amb desdeny.

Vaig mirar al meu voltant. Darrere de nosaltres, Romuald, un dels majordoms d'Armand, va carregar a l'autobús una maleta estampada amb la bandera del regne de Baralla, d'on era príncep el meu amic. Màlia, princesa de Desnonalàndia, venia acompanyada de quatre portadors, cada un amb un bagul en una carreta. I més enllà hi havia un cotxe pintat amb els colors de Yukei, el regne de la princesa Repel·lina i el príncep Fastinià, que arrossegava un remolc enorme. Les maletes de Lin, del color roig de Nitampoc, les

portava un robot amb el cos en forma de pilota i dos braços acabats en pinces.

Jo era l'única que tenia una motxilla! I, tanmateix, no vaig poder protestar. En aquell moment va arribar el professor Fontrapp amb el seu xiulet.

–PIIIIIIP! PIIIIIIIIIIIP! –El professor Fontrapp s'estimava el seu xiulet per damunt de totes les coses.– Tot el món preparat! En marxa! PIIIIIIIIIIIIIIIIIP!

En realitat, l'única cosa que el professor Fontrapp s'estimava més que el seu xiulet era parlar a crits.

Vam pujar a l'autobús de l'acadèmia. Quin espectacle: darrere de l'autobús marxava tota una desfilada de cotxes, autocaravanes, minibusos i camionetes. Fins i tot, rodant sobre el seu cos en forma de pilota, ens seguia el robot de Lin... Però no em vaig desanimar: segur que quan arribàrem al lloc de l'acampada, tot aniria molt millor...